

Sygn. akt **IC 95/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2023 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2023 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. w W.**

przeciwko **R. M.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **R. M.** na rzecz powoda **Banku (...) S.A. w W.** kwotę **29.680,96 złotych** (dwadzieścia dziewięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) wraz z maksymalnymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie

- od kwoty 22.176,02 złotych (dwadzieścia dwa tysiące sto siedemdziesiąt sześć złotych dwa grosze) od dnia 21 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 7.504,94 złotych (siedem tysięcy pięćset cztery złote dziewięćdziesiąt cztery grosze) od dnia 28 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego **R. M.** na rzecz powoda **Banku (...) S.A. w W.** kwotę **5.736,00 złotych** (pięć tysięcy siedemset trzydzieści sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego **R. M.** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni** kwotę 848,70 złotych (osiemset czterdzieści osiem złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IC 95/23

UZASADNIENIE WYROKU

Powód Bank (...) S.A. w W. wniósł pozew przeciwko pozwanemu R. M. o zapłatę kwoty 32.691,96 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności stopy referencyjnej NBP oraz 5,5 punktów procentowych liczonymi od kwoty 25.187,02 zł od dnia 21 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 7.504,94 zł od dnia 28 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzi wierzytelności z tytułu zawartej z pozwanym w dniu 8 lutego 2017 roku umowy o limit kredytowy i kartę kredytową. Na podstawie ww. umowy powód przyznał pozwanemu limit kredytowy w kwocie 25.200 zł, a pozwany zobowiązał się do jego zwrotu wraz z należnymi odsetkami oraz zapłacenia opłat i prowizji należnych powodowi zgodnie z umową do końca ważności karty tj. do 29 lutego 2020 roku. Z uwagi na brak wymagalnych płatności, po uprzednim wezwaniu do zapłaty z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację, w dniu 7 marca 2018 roku powód wypowiedział umowę z dwumiesięcznym okresem wypowiedzenia.

Po upływie okresu wypowiedzenia, w dniu 14 maja 2018 roku zobowiązanie stało się w całości wymagalne. Na dochodzone roszczenie składają się: kapitał w kwocie 25.187,02 zł, odsetki w kwocie 7.326 zł naliczone od zadłużenia przeterminowanego za okres od dnia 16 listopada 2017 roku do dnia 20 grudnia 2020 roku, a także opłaty i prowizje w kwocie 178,94 zł.

(pozew, k. 2-3)

Kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Kurator zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości. W pierwszej kolejności kurator zauważył, że powód przyznał pozwanemu odnawialny kredyt na cel konsumpcyjny, do wysokości limitu kredytowego, którego całkowita kwota wynosi 20.000 zł, a nie 25.200 zł, jak wskazano w pozwie. Nadto, zarzucił, że powód nie udowodnił wykorzystania przez pozwanego kredytu odnawialnego, gdyż z przedłożonych dokumentów nie można takich wniosków wyciągnąć. Dalej, podniósł, że pozwany nie zaprzestał regulowania wymagalnych płatności w marcu 2018 roku, lecz już w 2017 roku. Wobec tego kurator stwierdził, że roszczenie stało się wymagalne w 2017 roku i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że uległo ono przedawnieniu z dniem 1 stycznia 2021 roku, a powód wniósł pozew dopiero w dniu 4 stycznia 2021 roku.

(sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 110-111)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2017 roku powód Bank (...) S.A. w W. (jako kredytodawca) zawarł z pozwanym R. M. umowę o limit kredytowy i kartę kredytową nr (...). Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy bank udzielił pozwanemu odnawialnego kredytu, na cel konsumpcyjny, do wysokości limitu kredytowego, którego całkowita kwota wynosiła 20.000 zł. W związku z zawarciem umowy bank wydał pozwanemu kartę kredytową F..

W myśl § 2 ust. 2 wykorzystanie limitu kredytowego następowało poprzez dokonywanie transakcji w ciężar limitu karty, w ramach aktualnie dostępnego limitu kredytowego, limitów wskazanych w komunikacie stanowiącym załącznik do regulaminu oraz ustanowionych limitów dla transakcji bezgotówkowych dokonywanych bez fizycznego użycia karty. Stosownie do § 3 ust. 1 pozwany zobowiązał się do korzystania z kredytu na warunkach określonych w umowie i regulaminie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w wyznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty należnych bankowi opłat i prowizji. W myśl § 5 ust. 1 kwoty transakcji dokonywanych kartą oraz należnych bankowi prowizji i opłat były rozliczane w miesięcznych cyklach rozliczeniowych kończących się 10. dnia każdego miesiąca. Zgodnie z § 7 ust. 1 wysokość stopy oprocentowania wykorzystanego kredytu była równa wysokości odsetek maksymalnych, określonej na podstawie przepisów powszechnie obowiązującego prawa, która na dzień zawarcia umowy stanowiła dwukrotność stopy referencyjnej NBP oraz 3,5 punktów procentowych (wynosiła 10,00 % w stosunku rocznym).

Zgodnie z § 13 ust. 1 posiadacz karty był zobowiązany do dokonywania spłaty zadłużenia na rachunek do spłaty zadłużenia wskazany w zestawieniu transakcji:

- 1) w wysokości co najmniej kwoty minimalnej do spłaty, określonej przez bank w zestawieniu transakcji;
- 2) w terminie zapewniającym wpływ kwoty spłaty na ten rachunek nie później niż 24 dnia (włącznie) licząc od następnego dnia po dniu sporządzenia zestawienia transakcji.

W myśl § 14 ust. 1 spłata całości lub części zadłużenia odnawiała limit kredytowy o dokonaną spłatę, pomniejszoną o należne bankowi odsetki, opłaty i prowizje z tytułu posługiwania się kartą i umożliwiała ponowne wykorzystanie dostępnego limitu kredytowego, z uwzględnieniem limitów wskazanych w komunikacie stanowiącym załącznik do regulaminu, ustanowionych limitów dla transakcji bezgotówkowych dokonywanych bez fizycznego użycia karty.

Z kolei, jak stanowił § 16 umowa została zawarta na okres ważności karty wydanej pozwanemu, tj. do ostatniego dnia miesiąca podanego na jej awersie, po upływie którego ulega przedłużeniu na następny i kolejne okresy ważności karty.

W myśl § 17 ust. 2 w przypadku nieprzedłużenia umowy posiadacz karty był zobowiązany do spłaty zadłużenia, w tym również zadłużenia objętego spłatami w ratach, w terminie wskazanym w zestawieniu transakcji.

Wedle § 23 ust. 1 pkt 2 lit. b bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy w formie pisemnej, z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia m.in. gdy posiadacz karty nie spłaci w terminie określonym w umowie dwóch kolejnych spłat minimalnych w pełnej wysokości, po uprzednim wezwaniu posiadacza karty do spłaty zaległych należności w terminie 7 dni od otrzymania informacji o braku spłaty wymagalnej części zadłużenia. W myśl § 23 ust. 3 w przypadku rozwiązania umowy przez bank posiadacz karty zobowiązany był m.in. do dokonania spłaty kwoty wykorzystanego limitu kredytowego wraz z należnymi odsetkami, prowizjami i opłatami, w terminie wskazanym w piśmie banku o wypowiedzeniu umowy.

Stosownie do § 24 ust. 1 w przypadku braku spłaty zadłużenia, niespłacona należność stanowi zadłużenie przeterminowane, od którego bank nalicza odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, określonej na podstawie przepisów powszechnie obowiązującego prawa. Na dzień zawarcia umowy wysokość tych odsetek stanowiła dwukrotność sumy stopy referencyjnej NBP oraz 5,5 punktów procentowych i wynosiła 14 % w stosunku rocznym.

(dowód: umowa o limit kredytowy i kartę kredytową nr (...), k. 10-13, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, k. 14-18)

Wysokość limitu została zwiększona do kwoty 25.200 zł. Pozwany wykorzystał w całości przyznany mu limit w zwiększonej wysokości.

(dowód: zestawienia transakcji, k. 25-35, 143-154, lista operacji na rachunku za okres od 8 lutego do 31 marca 2017 roku, k. 143-143v)

Powód wystawiał co miesiąc zestawienia transakcji w formie wydruków z systemu informatycznego banku, na których wskazywał m.in. saldo początkowe, kwotę uznania ogółem, wysokość obciążeń, saldo końcowe, aktualne oprocentowanie kredytu, minimalną kwotę do zapłaty, termin płatności, historię transakcji z okresu miesięcznego. Do listopada 2017 roku pozwany regularnie korzystał z karty kredytowej.

W kolejnych zestawieniach transakcji wysokość zadłużenia pozwanego kształtowała się w sposób następujący:

- za okres 11 czerwca – 10 lipca 2017 roku - minimalna kwota do zapłaty 1.462 zł, a całkowita kwota do zapłaty 25.402,25 zł (termin płatności: 3 sierpnia 2017 roku),
- za okres od 11 lipca do 10 sierpnia 2017 roku - minimalna kwota do zapłaty 3.074 zł, a całkowita kwota do zapłaty 25.625,17 zł (termin płatności: 4 września 2017 roku),
- za okres od 11 sierpnia do 10 września 2017 roku - minimalna kwota do zapłaty 4.822 zł, a całkowita kwota do zapłaty 25.841,82 zł (termin płatności: 4 października 2017 roku),
- za okres od 11 września do 10 października 2017 roku - minimalna kwota do zapłaty 3.165 zł, a całkowita kwota do zapłaty 25.469,88 zł (termin płatności: 3 listopada 2017 roku),
- za okres od 11 października do 10 listopada 2017 roku - minimalna kwota do zapłaty 4.753 zł, a całkowita kwota do zapłaty 25.687,02 zł (termin płatności: 4 grudnia 2017 roku),
- za okres od 11 listopada - 10 grudnia 2017 roku - minimalna kwota do zapłaty 3.011 zł, a całkowita kwota do zapłaty 25.476 zł (termin płatności: 3 stycznia 2018 roku),
- za okres od 11 grudnia 2017 roku do 10 stycznia 2018 roku - minimalna kwota do zapłaty 4610 zł, a całkowita kwota do zapłaty 25.690,47 zł (termin płatności: 5 lutego 2018 roku),

- za okres od 11 stycznia do 10 lutego 2018 roku - minimalna kwota do zapłaty 6.346 zł, a całkowita kwota do zapłaty 25.907,38 zł (termin płatności: 6 marca 2018 roku),

- za okres od 11 lutego do 10 marca 2018 roku - minimalna kwota do zapłaty 8.192 zł, a całkowita kwota do zapłaty 26.103,58 zł (termin płatności: 3 kwietnia 2018 roku),

- za okres od 11 marca do 10 kwietnia 2018 roku - minimalna kwota do zapłaty 10.202 zł, a całkowita kwota do zapłaty 26.360,49 zł (termin płatności: 4 maja 2018 roku),

- za okres od 11 kwietnia do 10 maja 2018 roku - minimalna kwota do zapłaty 12.362 zł, a całkowita kwota do zapłaty 26.610,50 zł (termin płatności: 4 czerwca 2018 roku).

(dowód: zestawienia transakcji, k. 25-35, 143-154)

Pismem z dnia 3 lutego 2018 roku – z uwagi na utrzymujące się zadłużenie przeterminowane i brak uregulowania wymagalnej płatności – powód wezwał pozwanego do zapłaty minimalnej kwoty do zapłaty w wysokości 3.011 zł w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania pisma. Jednocześnie, bank zastrzegł, że bezpośrednią konsekwencją dalszego uchylania się od wykonania zobowiązania wobec banku może być rozwiązanie umowy w trybie wypowiedzenia, skutkujące obowiązkiem spłaty całej należności. Nadto, bank poinformował o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni roboczych. Wezwanie zostało pozwanemu doręczone w dniu 12 lutego 2018 roku.

(dowód: wezwanie z dnia 3 lutego 2018r., k. 21, potwierdzenie odbioru, k. 22)

Z uwagi na brak spłaty wymagalnych płatności i negatywną ocenę ryzyka kredytowego, pismem z dnia 7 marca 2018 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę z dwumiesięcznym okresem wypowiedzenia. Na dzień wypowiedzenia umowy kwota wymagalnego zadłużenia (minimalnej kwoty do zapłaty) wynosiła 6.346 złotych, w tym kapitał wynosił 5.625,64 złotych, odsetki 633,38 złotych i prowizje 86,98 złotych. Wypowiedzenie zostało pozwanemu doręczone w dniu 14 marca 2018 roku.

(dowód: wypowiedzenie z dnia 7 marca 2018r., k. 19, potwierdzenie doręczenia, k. 20)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd w całości ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania autentyczności i wiarygodności dowodów z dokumentów prywatnych wymienionych w ustaleniach stanu faktycznego. Podkreślić należy, iż umowa o limit kredytowy i kartę kredytową wraz z formularzem informacyjnym została złożona w oryginale i została własnoręcznie podpisana przez pozwanego (czego nie kwestionowała strona przeciwna). Natomiast wezwania do zapłaty i wypowiedzenie umowy zostały złożone w odpisach (oryginały zostały doręczone pozwanemu), zostały podpisane, co umożliwiło ustalenie ich wystawców, a także nie noszą żadnych śladów przerobienia, przerobienia, bądź innej ingerencji, co pozwala je uznać za autentyczne. Ponadto, za w pełni wiarygodne Sąd uznał dowody w postaci zestawień transakcji co miesiąc wysyłanych pozwanemu oraz historii operacji na rachunku. Podkreślić należy, iż przedmiotowe zestawienia nie musiały być podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentacji powoda, albowiem zostały sporządzone w formie elektronicznej zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 Prawa bankowego, który stanowi, że oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej.

Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 2488 ze zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na

ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Nie ulega bowiem wątpliwości, że limit zadłużenia stanowi jeden z rodzajów kredytów udzielanych przez bank, zaliczanych do tzw. kredytów odnawialnych, charakteryzujących się możliwością wielokrotnego zadłużania się przez kredytobiorcę w ramach udzielonego limitu kredytowego.

Zważyć należy, iż kurator pozwanego w niniejszej sprawie podniósł szereg zarzutów dotyczących wysokości limitu, jego wykorzystania oraz wymagalności roszczenia. Przede wszystkim pozwany zarzucił, że powód nie udowodnił, że przyznał pozwanemu limit we wskazanej w pozwie wysokości 25.200 zł, gdyż w § 1 ust. 1 umowy mowa jest o przyznaniu pozwanemu odnawialnego kredytu, na cel konsumpcyjny, do wysokości limitu kredytowego, którego całkowita kwota wynosi 20.000 zł. W ocenie Sądu zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Z przedstawionego przez powoda materiału dowodowego wynika, że już w pierwszych tygodniach obowiązywania umowy pozwany korzystał ze zwiększonego od określonego w umowie limitu kredytowego. Okoliczność ta wynika przede wszystkim z historii obrotów na rachunku za okres od 8 lutego do 31 marca 2017 roku. Na podstawie tego dokumentu można jednoznacznie stwierdzić, że suma dokonanych przez pozwanego płatności z użyciem karty niewątpliwie była wyższa niż 20.000 zł. Ponadto, fakt korzystania ze zwiększonego do 25.200 zł limitu wynika z comiesięcznych zestawień transakcji. Należy zauważyć, że często możliwość zwiększenia limitu kredytowego dostępna jest w serwisie bankowości elektronicznej czy też w aplikacji mobilnej. W takim przypadku nie zawiera się aneksu do umowy. W umowie również nie zastrzeżono formy pisemnej dla tego typu zmiany umowy. W związku z powyższym bank nie miał innej możliwości wykazania zwiększenia limitu kredytowego aniżeli poprzez przedstawienie zestawień transakcji, czy historii obrotów na rachunków. Nadto, podkreślić należy, że z okoliczności sprawy nie wynika, aby pozwany kiedykolwiek kwestionował zwiększenie limitu kredytowego, a wręcz przeciwnie faktycznie skorzystał z tego wyższego limitu.

Kolejny zarzut podniesiony przez kuratora dotyczył przedawnienia roszczenia. W sprzeciwie od nakazu zapłaty kurator bowiem podniósł, że pozwany zaprzestał regulowania wymagalnych płatności już w 2017 roku, a w konsekwencji już wówczas roszczenie stało się wymagalne, co oznacza, że uległo ono przedawnieniu z dniem 1 stycznia 2021 roku. Zdaniem Sądu zarzut przedawnienia zasługiwał jedynie na częściowe uwzględnienie. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Zważywszy, iż dochodzone przez bank roszczenie pozostawało w związku z prowadzoną przez niego działalnością, w niniejszym przypadku zastosowanie znajduje trzyletni termin przedawnienia. Zgodnie z art. 120 § 1 zdanie pierwsze k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Określając wymagalność roszczenia należało mieć na względzie, że stosownie do § 13 ust. 1 pkt 1 umowy posiadacz karty był zobowiązany do dokonywania spłaty zadłużenia na rachunek do spłaty zadłużenia wskazany w zestawieniu transakcji w wysokości co najmniej kwoty minimalnej do spłaty, określonej przez bank w zestawieniu transakcji. Powyższe oznacza, że do czasu wypowiedzenia umowy, świadczenia pozwanego ograniczały się do obowiązku zapłaty kwot minimalnych, a nie całego wykorzystanego limitu. Termin płatności kwoty minimalnej do zapłaty każdorazowo był określony w zestawieniu transakcji. Mając na względzie trzyletni termin przedawnienia, a także datę wniesienia pozwu (4 stycznia 2021 roku) należało uznać, że przedawnieniu uległo roszczenie o zapłatę kwoty minimalnej za okres od 11 listopada - 10 grudnia 2017 roku w kwocie 3.011 zł. Podkreślić należy, iż ww. kwota obejmowała również zaległe spłaty z poprzednich okresów. Termin płatności tego roszczenia został określony na dzień 3 stycznia 2018 roku, co oznacza, że uległo ono przedawnieniu z dniem 3 stycznia 2021 roku, a więc przed wytoczeniem niniejszego powództwa. Natomiast w pozostałym zakresie roszczenie nie było przedawnione. W związku z tym należało uznać, że nieprzedawniona kwota kapitału wynosi 22.176,02 złotych.

Nadto, Sąd uznał, że powód wykazał roszczenie także co do wysokości. W tym zakresie kurator pozwany nie podniósł żadnych zarzutów merytorycznych odnoszących się do przedstawionego przez powoda wyliczenia zadłużenia, wynikającego z zestawień transakcji dołączonych do pozwu. Przy uwzględnieniu zapisów umowy przedstawione przez

powoda wyliczenie kapitału i należnych odsetek nie budzi żadnych wątpliwości. W związku z powyższym należało uznać, że wyciąg z ksiąg bankowych w powiązaniu z pozostałymi dowodami (comiesięczne zestawienia transakcji), przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, pozwala na wyprowadzenie jednoznacznych ustaleń faktycznych co do wysokości dochodzonej pozew wierzytelności. Strona pozwana w żaden sposób nie podważyła wiarygodności przedłożonych przez powoda dowodów.

Żadnych wątpliwości Sądu nie budziła również skuteczność wypowiedzenia umowy. Zważyć należy, iż pismem z dnia 7 marca 2018r. powód wypowiedział umowę z zachowaniem ww. dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia, licząc od daty otrzymania pisma. Pozwany dochował także procedury wypowiedzenia określonej w przepisach Prawa bankowego. W myśl art. 75c ust. 1 Prawa bankowego jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. Wedle natomiast ust. 2 w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że wypowiedzenie zostało poprzedzone wezwaniem pozwanego do zapłaty z dnia 3 lutego 2018 roku z pouczeniem o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację w terminie 14 dni roboczych od otrzymania wezwania. Z przedłożonych wyciągów wynika, że istniały podstawy do rozwiązania umowy w drodze wypowiedzenia, albowiem od dłuższego czasu pozwany miał znaczne zadłużenie, nie dokonywał spłat minimalnej kwoty do zapłaty, w wysokości wskazanej w wyciągu.

W związku z powyższym, na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 29.680,96 złotych. Z kolei, na mocy art. 481 k.c. w zw. z § 24 ust. 1 umowy Sąd zasądził odsetki umowne za opóźnienie w wysokości maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 22.176,02 złotych (nieprzedawniony kapitał) od dnia 21 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty, a także od kwoty 7.504,94 złotych (odsetki od zadłużenia przeterminowanego oraz opłaty i prowizje) od dnia 28 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie, na mocy art. 69 ust. 1 Prawo bankowego a contrario w zw. z art. 117 k.c. powództwo uległo oddaleniu jako przedawnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. Zważyć należy, iż powód wygrał niniejszy spór w 91 %, zaś pozwany w 9 %. Na poniesione przez powoda koszty składały się: opłata sądowa od pozwu (1.635 zł), zaliczka na poczet wynagrodzenia kuratora (960 zł), koszty doręczenia przez komornika (73,15 zł), koszty poświadczeń notarialnych (18,46 zł), opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika będącego adwokatem w stawce minimalnej (3.600 zł) zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U.2015.1800 ze zm.). Łączna kwota poniesionych przez powoda kosztów procesu wynosiła zatem 6.305,59 zł, przy czym zgodnie ze stosunkiem, w jakim powód wygrał niniejszy proces należy mu się od przeciwnika zwrot kwoty 5.736 zł i taką kwotę Sąd zasądził na rzecz powoda. Pozwany nie poniósł żadnych kosztów związanych z udziałem w niniejszym postępowaniu. Nadto, na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. Sąd zasądził od ww. kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Ponadto, zgodnie z art. 100 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust. 1 i art. 83 i 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego kwotę 848,70 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, mając na względzie, że pozwany niemal w całości przegrał niniejszy proces. Na pokryte tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni składały się: część wynagrodzenia kuratora w kwocie przekraczającej wysokość wpłaconej zaliczki (811,20 zł) oraz koszty zwrócone kuratorowi wydatki (37,50 zł). Wynagrodzenie kuratora zostało przyznane odrębnym postanowieniem.